

Som i de fleste Sommerpensionater havde Feriestemningen hos de Unge givet sig Udslag i forskellige lystige Paafund. Saaledes havde man fundet paa at bytte Navne, og for at forhøje Morskaben havde man givet Damerne Herrernes Navne og omvendt. Den „Hr. Johansen“, som Kommunalærerinden havde talt, var i Virkeligheden en ung, sølvblond Dame, ikke det mindste skeløjet, men tværtimod af sjælden Skønhed.

Pludselig lød der et Raab fra den nederste Bordende, hvor særlig de yngste havde Plads. Alle sprang op og gav sig til at puste ud i Luften af alle Kræfter.

„Et Frierbrev! . . . Et Frierbrev!“

Et Blomsterdun var kommen sejlene gennem Luften ind over Bordet, og dette Skæbnens Sendebud galdt det om at holde sig fra Livet, dersom man ikke vilde mistænkes for at være hemmelig forelsket. Hele Selskabet sammensvor sig tydeligt mod „Hr. Johansen“. Særlig var alle Herrerne ivrige for at blæse Dunet over paa hende. Hun værgede sig tappert og blev kokliko i Hovedet af Forlegenhed og Anstrengelse. Tilsidst flygtede hun ud over Græsplænen med hele Sværmen efter sig.

Den fallerede Provinskøbmand og Jægermesteren, der sad med sin Mariane om Livet, opmuntrede Forfølgerne med lystige Tilraab. Ogsaa Karsten var en interesseret Tilskuer. Han havde straks lagt Mærke til den smukke unge Dame og blev mistænkelig lang i Ryggen nu, mens han med Øjnene fulgte hendes slanke Skikkelse i Slagtummelen.

„Lad os komme afsted, Karsten!“ hviskede Jytte, der i Forvejen havde følt sig forstemt af den støjende Munterhed. „Jeg befinder mig ikke vel.“

Et Kvarterstid efter var de paa Hjemvejen.

Ligesom paa Udturen sad Jytte mest i sine egne Tanker, mens Karsten nervøst røg den ene Cigaret efter den anden. Forinden Bortkørslen fra „Sofielyst“, da Jytte et Øjeblik blev ført bort af Søstrene Wamberg, der absolut vilde vise hende rundt i Hus og Have, havde han haft Lejlighed til at veksle nogle Ord med den unge „Hr. Johansen“, hvis virkelige Navn var Frøken Sølling.